

Sygn. akt: I C 1152/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł.

przeciwko Ł. S.

o zapłatę

powództwo oddala w całości

Sygn. akt I C 1152/18

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Ł. S. kwoty 223,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15.12.2016r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego. Podniósł, iż w związku z przejściem prawa własności pojazdu (...) (...) -A nr rej. (...), zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, pozwany stał się stroną umowy OC. Umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów o nr (...) (...) -A zostały zawarte na 12 miesięcy zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy z okresem ochrony 03.09.2016r. do 15.06.2017r. Składka ubezpieczeniowa została określona na kwotę 223,00 zł. Umowy te określały płatność składek w ratach i wskazywały terminy wymagalności płatności poszczególnych rat. W dniu 26.10.2017r. powód zawarł z (...) S.A. umowę cesji wierzytelności, obejmującą umowę z pozwanym. W związku z brakiem płatności powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności. Pomimo tego pozwany nie spełnił zobowiązania.

Pozwany Ł. S. zawiadomiony o terminie nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Do pozwu została załączona kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności zawarta dnia 26.10.2017r. pomiędzy (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. a powodem (k. 12-13), kserokopia polisy (...) nr (...) z dnia 17.06.2016r. z zaczerpniętymi danymi co do ubezpieczającego właściciela pojazdu (k. 19-20), kserokopia zawiadomienia o zbyciu pojazdu z dnia 03.09.2016r. z zaczerpniętymi danymi zbywcy pojazdu (k. 21) oraz kserokopia umowy sprzedaży Ł. S. samochodu O. (...) nr rej. (...) z dnia 03.09.2016r. z zaczerpniętymi danymi zbywcy (k. 22).

Powództwo nie jest zasadne.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu roszczenie względem pozwanego zgłoszone w pozwie, w szczególności nie wykazał nabycia wiarygodności oraz jej istnienia.

Powód nie przedstawił dokumentów wykazujących jego następstwo prawne, ani potwierdzających fakt istnienia wiarygodności poprzednika prawnego powoda wobec pozwanego.

Należy wskazać, iż żadna z przedłożonych przez pełn. powoda kserokopii nie została potwierdzona za zgodność z oryginałem, w szczególności w sposób przewidziany w art. 129§2 k.p.c.,

W myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie jego oryginał ewentualnie jego odpis sporządzony zgodnie z wymogami art. 129§2 k.p.c. Kserokopia niepotwierdzona we wskazany sposób, nie stanowi dokumentu, a jedynie uprawdopodobnia istnienie dokumentu. Brak poświadczenia o jakim mowa w art. 129§2 k.p.c., uniemożliwia także przyjęcie domniemania zgodności kserokopii z oryginałem dokumentu. Z kolei pismo, które nie może być uznane za dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z przedłożonych kserokopii dokumentów.

Jak już wskazano, złożone przez powoda kserokopie nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, stąd nie mogą być uznane za wiarygodne dowody pozwalające na ustalenie istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia powoda dochodzonego pozwem oraz przysługującej mu w sprawie legitymacji czynnej.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wiarygodność. Zgodnie natomiast z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, wobec czego winna być świadoma wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Nie można było również uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznał powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeniom powoda przez pozwanego, nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07).

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W rozpoznawanej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

W szczególności należy wskazać, odnosząc się do przedłożonej kserokopii umowy sprzedaży wierzytelności, iż nie wynika z niej w żaden sposób, iż cesją była objęta wierzytelność dochodzona pozwem. W szczególności powód przedłożył kserokopię tylko pierwszej i ostatniej strony umowy, co (pomijając kwestię, iż jest to niepotwierdzona kserokopia) w praktyce do zera sprowadza możliwość zweryfikowania przez Sąd, iż przedmiotem umowy cesji była także wierzytelność ubezpieczyciela wobec pozwanego. Podkreślenia wymaga, iż w tym zakresie nie obowiązuje żadne domniemanie faktyczne ani prawne.

Dalej należy wskazać, że przedłożone kserokopie polisy, zawiadomienia o zbyciu pojazdu i umowy sprzedaży pojazdu z zaczerpionymi danymi co do ubezpieczającego, zawiadamiającego o zbyciu pojazdu i zbywcy pojazdu uniemożliwiają jakąkolwiek weryfikację danych i ustalenie, iż stosownie do art. 31 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t.: Dz.U. z 2018r., poz. 473 ze zm.) posiadacz pojazdu, który zawarł umowę ubezpieczenia pojazdu, był jednocześnie właścicielem tego pojazdu i przeniósł prawo własności tego pojazdu na pozwanego. Uniemożliwia to zatem ustalenie spełnienia przesłanek przewidzianych w tym przepisie do przyjęcia, iż na pozwanego przeszły prawa i obowiązki posiadacza wynikające z umowy ubezpieczenia, a tym samym, iż przeszedł na niego obowiązek zapłaty składki w kwocie 223 zł.

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż powód nie wykazał istnienia zobowiązania pozwanego względem powoda i wierzyciela pierwotnego oraz jego wymagalności, ponadto powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do dochodzenia wskazanego roszczenia na swoją rzecz.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo.